

Un dia de juliol

Feia calor, per ser tot just les 9 del matí. Aquell mes de juliol, de 1907, havia començat força calorós, motiu perquè els pagesos ja comencessin a preocupar-se per les pluges d'Agost. Molts, ja asseguraven que serien fortes i nefastes pel camp. Tot això preocupava més aviat poc a Mossén Francesc, que caminava lleuger cap al casino, amoïnat per arribar tard i per la previsible befa que produiria en el seu amfitrió el retard.

Com cada dijous, el Farmacèutic, el Senyor Josep i el Mossén Francesc, esmorzaven plegats al Café. Entre torrades de fuet i algun got de vi, comentaven l'actualitat del poble, de la comarca, i fent el café, del país sencer. Al entrar al casino, va veure la mirada del apotecari per sobre del diari, amb els seus ulls petits, darrera les seves ulleres rodones. Va maleir en veu baixa, i mentre es dirigia a la taula, va saludar amb el cap a l'amo que estava darrera el taulell.

-Que se us han enganxat els llençols Mossén?- Va dir el senyor Josep, sense poder aguantar el riure que se li escapava per sota del nas.

-Ves a la merda... -Va deixar anar el Mossén amb tota la confiança- Saps prou bé que a les sis ja estic dient missa, són aquest coll de beates de Cabrera, que no hem deixen en pau ni un moment. Saps que hi ha una dona que ve a confessar-se cada dia, cada dia... i et creus que te algun pecat greu que expiar? Però si no té pas temps de pecar la pobre dona, tot foteses... Avui l'he renyat i li he posat una bona penitència, s'em han inflat el collons i li he dit que resi 10 rosaris.

- No hauríeu d'explicar-me aquestes coses - Va dir amb to de censura.

- Quines?

- Doncs aquests detalls de confessió i de les penitències, no se si esteu vulnerant el secret de confessió.

- Ves a cagar! - Va dir el Mossén, mentre es recollia la sotana per poder obrir les cames i gratar-se el genolls. Era un home gros i de complexió forta, rondava els 40 anys, però tan podia semblar que en tingues 50. Era el tercer fill d'uns pagesos de Canovelles, que havia entrat al seminari als 12 anys, més mogut per la necessitat familiar que per una clara vocació religiosa.

- I també hauríeu de moderar el vostre llenguatge. Sou un representant de l'església ...

- Si, si de la catòlica apostòlica i romana. Ja m'ho se això i ja mesuro les meves paraules quan he d'anar a veure el bisbe o al rector de Matarò, fins i tot, quan les meves

estimades feligreses em retenen a les portes de l'església per explicar-me no se quina historia d'una veïna que han vist amb el mosso de can Modolell... Però, estic segur, que nostre senyor hem perdonarà el llenguatge en un esmorzar entre amics, no trobes?

El senyor Josep se'l va mirar fixament:

- I qui dieu que han vist amb el mosso de can Modolell?

El Mossén va es incorporar a poc a poc, fins que la seva esquena va estar ben recta i les seves espatlles ben obertes, i llavors amb un to censorador però clarament impostat, va dir:

- Em temo, estimat apotecari, que trencaria el secret de confessió si us reveles algun detall, i per no dir, que hem costa de creure que un home de ciència com vos, vulgui entrar en aquests afers més propis del safareig que del laboratori de la farmàcia.- El Mossén va esperar a veure l'efecte de les seves paraules i va aguantar el riure i el posat seré.

El senyor Josep, va fer l'últim glop de vi, va mirar a l'horitzó, més enllà de la porta d'entrada del casino, i finament va dir:

- Teniu tota la raó... I de totes maneres, les vostres feligreses són bones clientes meves, aquest vespre ja m'haurà arribat la noticia. - Va dir amb aires de fingida indiferència.

El farmacèutic, era un home jove i ben plantat que sempre vestia elegant, es deia al poble que fins i tot vestia més elegant que l'alcalde. Era un dels pilars de la petita comunitat de Cabrera, i n'era molt conscient. Mesurava sempre les seves paraules i els seus actes. En sortir de la Universitat de Barcelona, s'havia establert a Cabrera com a apotecari, tot i que el municipi era molt petit, i alguns li ho van desaconsellar. Però la fama d'home jove i estudiós vingut de Barcelona, aviat va atreure clientela de pobles veïns, com Vilassar i Argentona, que venien a buscar els seus remeis i preparats. Fins i tot, es deia, que hi havia una dona ben posicionada de Matarò, que feia el camí del mig en carro, per recollir els seus preparats. Això omplia els cabrerencs d'orgull, que ja tenien en la figura del farmacèutic, juntament amb la del Castell de Burriac, dos referents que els situaven a la comarca.

Després del esmorzar i la tertúlia quan sortien del local, els va a venir a trobar l'alcalde:

- Senyors, sort que encara sou aquí... - L'alcalde respirava amb dificultat, era un home voluminós i poc avesat al exercici físic, i la pujada des de l'ajuntament a pas lleuger, amb aquella calor, l'havia extenuat. Suava de manera generosa i li costava respirar i parlar a la vegada.

-Que passa senyor Alcalde, a que venen aquestes presses? Però, seieu primer i recupereu l'alé o em temo que no podreu articular paraula.

Van entrar de nou al casino i van demanar aigua per l'Alcalde, que de seguida va seure i recuperar la compostura, els va explicar el motiu de la seva celeritat.

-Ahir, uns mossos que feien feines a la riera de Cabrera, a la alçada de les barraques, van creuar-se amb un home jove que es dirigia cap al Castell. Anava cap cot i no va dir ni mitja paraula amb els nois, més que per preguntar pel camí correcte. Li van donar les indicacions i l'home va seguir. Cap a la tarda, quan ja acabaven la jornada, es van estranyar que l'excursionista no hagués passat per allí fent el camí de tornada. Així que un d'ells va fer via cap al castell, temerós de que l'home no hagués pres mal en algun tram del corriol. En arribar al castell, va sentir remors prop de la torre i va veure l'home que apilava branques de pi i rostolls. El jove li preguntar que feia allà tot sol i l'home es va enfurismar i el va fer fora de males maneres, entre crits i amenaces de que es fiques en els seus assumptes. El nano va fotre el camp i no va explicar-ho més que als seus pares a l'hora del sopar. El seu pare ho va trobar tot plegat molt estrany i aquest matí ha vingut a buscar-me per explicar-m'ho.

El senyor alcalde va fer una pausa i va veure una mica més d'aigua. El farmacèutic va mirar el Mossén que estava molt seriós i després va mirar a l'alcalde per dir finalment:

-Crec que no hi ha motiu per tanta alarma senyor Alcalde. Puc entendre que el comportament de aquest home es una mica estrany i que no deixa tranquil. Però també trobo que hi ha moltes explicacions possibles que no tenen res d'inquietant, veritat Mossén?

Però el Mossén no responia, la seva mirada estava clavada en la gerra d'aigua mentre es mossegava una pell del dit gros.

-Mossén... - va insistir.

El Mossén va mirar el senyor Josep, i amb posat seriós va dir:

-Crec que el millor serà que pugem al castell a donar un cop d'ull.

-Gràcies a Déu, perquè no gosava demanarós tal cosa, senyors, però el cert es que el algutzir es a Mataró i jo hem quedaria molt més tranquil si dos homes de la seva categoria pugessin a treure l'entrellat de tot això.

El senyor Josep es va quedar perplex per la serietat i la convicció amb que el Mossén s'havia ofert a pujar al castell i de seguida va pensar que alguna cosa se li escapava.

-Doncs espero que hem portin bones notícies aviat i que tot això quedi en un estrany ensurt. Els espero al ajuntament tan aviat com tinguin noves. I moltes gràcies altre vegada- i dedicant una petita, casi imperceptible reverència amb el cap a cadascun, el

senyor alcalde va emprendre el camí de baixada cap a l'Ajuntament. Aquest cop molt més tranquil, doncs estava convençut que no podia haver deixat les coses en millors mans. Aquells dos homes, representaven la ciència i l'església. Un encarregat de guarir el cos i l'altre de guarir l'ànimà. Un somriure autocomplaent li va venir als llavis, i es va felicitar per la bona elecció que havia fet, no gens menys, sòc l'alcalde, es va dir.

-Mossén, no en feu un gra massa?

-Senyor Josep, fa un dia preciós per fer una excursioneta, i vos sou un gran promotor de l'exercici físic, sempre el publiciteu entre els vostres acòlits. Pot ser es hora de predicar amb l'exemple.

-Crec que hi ha quelcom que no m'expliqueu.

-Es probable, però també es cert que darrerament ho voleu saber tot. Demanaré a la senyora Maria que ens prepari quatre viandes, així us dono temps a que arregleu els vostres assumptes, i ens trobem abans no toquin les onze a can Canal, per pujar junts cap al castell.

-Però m'heu de prometre que hem posareu al corrent de tot el que sabeu.

-Que si collons, que si, però feu el favor de fer via!

Poc abans de les onze el Mossén esperava a la portalada de Can Canal, mentre parlava amb el masover de la finca de les altes temperatures i de les previsibles pluges de mitjans d'agost. Finalment l'apotecari va aparéixer i es van trobar els dos homes, disposats a fer el camí. Quan s'havien allunyat una mica i ja eren fora de la vista del masover, el senyor Josep va tornar a preguntar al seu amic:

- I bé? Em podeu explicar que es el que sabeu? Quina es aquesta informació que us fa sospitar que algun infortuni està passant al castell?

El Mossén amb aire resignat, va dir:

- Es tan sols un pressentiment, un mal pressentiment.

El senyor Josep es va aturar de cop i va agafar del braç al seu company, perquè fes el mateix.

- M'esteu dient que he deixat formules per fer i encàrrecs per preparar, per un pressentiment? No m'ho crec. Vosté sap alguna cosa i no faré un pas més fins que ho compartiu amb mi.

El Mossén s'el va quedar mirant fixament.

- No puc explicar-te res. Encara no estic segur del que se. Si vols marxar, ho entenc perfectament, seguiré jo sol i no et guardaré cap rancor, no pateixis. I dit això va continuar caminant.

El farmacèutic, es va quedar parat un moment i va sospesar ràpidament el que podia fer. Finalment, la seva curiositat natural va guanyar, i va arrencar a caminar a pas lleuger, per intentar posar-se a l'alçada d'aquell homenàs amb sotana, que caminava sota el sol, sense mostrar signes de calor ni cansament.

Van continuar una estona més, en silenci. Mentre el camí pujava cada cop més, i en les ombres es respirava un aire fresc, que contrastava amb les zones de claror on cap arbre els protegia i el sol no tenia pietat. Finalment el farmacèutic es va decidir a trencar el silenci.

-Alguna cosa bé em podreu explicar de les vostres sospites. Ni que sigui per companyonia, ja que he decidit de fer amb vos aquesta excursió, que menys que una mica de solidaritat. No trobeu?

El Mossén va respirar profundament.

-Ja veig que no us donareu per vençut, així que serà millor que us ho digui. Ahir, després de la missa de sis, va venir algú a confessar-se. No el vaig veure massa bé, perquè jo ja era dins del confessional. Però se que era un foraster. Ningun home del poble ve a missa de sis, i hi ha una cosa més, aquest home tenia quelcom en la manera de parlar, que hem fa estar segur que era foraster.

-Com de foraster, vols dir que era castellà? Francés?

-Com es nota que ets de Barcelona, als pobles, i més en un poble petit com el nostre, qualsevol que sigui de més enllà de Mataró o Premià, ja es foraster.

-Llavors, quina mena d'accent li vareu notar al parlar?

-Parlava el català que parlen més al sud, com a Reus o Tarragona. Vaig estar una temporada al seminari de Reus, i m'en va recordar la parla de la gent d'allà.

-I que es el que us fa pensar que l'home que es va confessar i l'home del castell són la mateixa persona?

-No ho se. Però espero trobar-me els nois que feinejaven a l'alçada de les barraques, i poder preguntar-los a ells.

-I si fos la mateixa persona, que us preocupa tan? -Però el farmacèutic va entendre en aquell moment que aquella pregunta el Mossén no se la podia respondre. I va imaginar que era quelcom que aquell foraster li havia dit al llarg de la confessió i llavors va comprendre el perquè de la preocupació del seu amic.-Tranquil, ja sé que el secret de confessió us impedeix donar-me cap detall.

I els dos homes van restar en silenci un bon tros més de camí, fins que a les proximitats del paratge que anomenaven les barraques, quan quedava poc per arribar a la Font Picant, els dos homes es van trobar amb el grup de mossos que desbrossaven un tros de bosc.

Es varen saludar, i de seguida el Mossén els hi va preguntar si havien vist el dia anterior un foraster pujar al castell. El més gran del nois, i encarregat de la colla, li va contestar. Tenia uns 20 anys, i el cabell i la barba de color marrò, i una mirada viva, del que sap el que costa guanyar-se les garrofes.

-Si que el vam veure, senyor Mossén. Ens va preguntar si anava bé per pujar el castell i li vam dir que sí. Li vam oferir una mica d'aigua o si volia descansar una estona, però no ens va fer massa cas i va continuar el camí cap a munt. Era una mica estrany, tot plegat. No se si m'explico, el posat que feia, la seva manera de parlar.

-Que voleu dir amb la seva manera de parlar?-va intervenir el farmacèutic.

-Doncs, parlava català com nosaltres, però era una mica diferent...no se com explicar-ho.

-Ho has explicat molt bé, fill. -Li va dir el Mossén- Tinc entès que un de vosaltres va pujar a la tarda, quan va veure que l'home no feia el camí de baixada.

El més jove del grup, estava cap cot, amb l'aixada a la mà mentre remenava una pedra amb el peu. Era un noiet de no més de dotze anys, amb la cara pigada i prou alt per la seva edat.

-Sí, vam enviar l'Amadeu a donar un cop d'ull, perquè tot i que podia ser que l'home hagués baixat pel camí que porta a Argentona, vam voler assegurar, que no hagués pres mal.

-Podem parlar un moment amb l'Amadeu?

El noiet va aixecar el cap i va mirar els dos homes, estava avergonyit i en els seus ulls hi havia també una mica de por. El capatàs, va esperonar a la resta a continuar treballant i van deixar l'Amadeu, amb el Mossén i l'apotecari, perquè poguessin enraonar.

-Escolta Amadeu, no tinguis por, que no has fet res dolent, al contrari, has estat un vailet molt valent i t'estem molt agraïts. Veritat senyor Josep?- a l'apotecari, el va agafar desprevingut la tendresa en el to de veu del Mossén perquè no li coneixia aquesta faceta, però va respondre de seguida, entenent que el que tractava era que el vailet estigues tranquil i els expliqués tots els detalls.

-Sí noi, i tant que ho has fet molt bé, t'has portat com un home.

Quelcom d'orgull va aparèixer en la mirada del nano, que de seguida va canviar el seu posat i va començar a relatar-los el que havia passat al castell, la tarda anterior.

- Com que sóc el més petit, hem van enviar cap al castell, no fos que aquell paio hagués fet un mal pas i estigues ferit enmig del camí. Quan vaig arribar a dalt, vaig fer un tomb i vaig pensar que no hi havia ningú, i llavors, al tombar la torre, m'el vaig trobar arrossegant branques i matolls. I quan hem va veure, li va canviar la cara. Hem va preguntar que hi feia jo allà i que fotes el camp i el deixes en pau. M'ho va dir molt enfadat, cridant. Hem va cridar més que el meu pare el dia que vaig trencar el càntir nou. No l'enganyaré Mossén, vaig passar una mica de por i vaig baixar cap al poble sense mirar enrere.

-Vas fer ben fet, Amadeu. Apa, torna a la feina, i moltes gràcies.

Es van despedir de la colla de treballadors i van seguir cap al Castell, aturant-se un moment a la Font picant, per veure una mica i reposar.

- Que creieu que li ha passat a aquest, home? Perquè voldria les branques i els matolls, per fer un foc? Però no fa pas fred, com per fer una foguera, i haguéssim vist fum en algun moment... - i el senyor Josep va començar a mirar cap al castell, com si la resposta a totes les preguntes es pogués veure des de allí mateix.

- No tinc ni idea de perquè cony arreplegava les branques, però el que sí és que en la seva confessió, en el poc que varem parlar, i havia una mena de tristor, d'angoixa...fins i tot m'atreviria a dir-te que desesperació.

- No creureu pas que aquest home... - i no va ser capaç de acabar la frase.

- El millor serà que pugem d'una vegada per totes i sortim de dubtes. - va sentenciar el Mossén, que ja s'havia aixecat i es disposava a encarar l'última etapa, la part més abrupta que anava de la Font Picant al castell de Burriac, per un corriol, que en la seva part final era més una grimpada que un passeig. Poca cosa es van dir els dos homes en aquest darrer tram, i sense voler-ho van accelerar el ritme, doncs els pensaments funestos s'havien apoderat d'ells i la veritat els esperava darrere d'aquelles quatre pedres, coronades per una torre que amb prou feines encara aguantava en peu.

Quan finalment van arribar al castell, els va rebre un gran silenci. El sol estava sobre els seus caps i l'aire cremava al entrar pel nas en casa inspiració. Van començar a voltar per les runes, però no van trobar res i es van dirigir cap a la torre, on el vailet els havia dit que havia vist aquell home. No hi havia ningú. Van veure una pila de branques, embotides en el que semblava un forat a terra.

-Sembla que aquí no hi ha ningú. - va dir el Mossén, amb un to que deixava veure un cert descans.

- No noteu una olor? - Al moment els dos es van posar a flairar l'aire, com si fossin llebrers de caça.

- Una olor com d'all, vols dir? Sembla que vingui de les branques aquelles, les que tapen el forat.

El senyor Josep si va acostar, i el tuf es va fer mes fort com més s'acostava a les branques. Finalment es va haver de tapar la boca amb un mocador.

- No són alls Mossén, alerta, ajudeu-me a treure aquestes branques!

Els dos homes es van posar a retirar les branques i matolls que embossaven el forat, fins aconseguir deixar l'obertura neta. Llavors la olor es va fer insuportable, i els dos homes es van haver d'apartar per agafar aire .

- Però que dimonis es aquest tuf - va dir el Mossén amb llàgrimes al ulls i contenint la tos que li venia.

El farmacèutic es va aturar un moment, i va començar a rumiar, en el seu cap les peces del trencaclosques començaven a prendre forma, i finalment ho va entendre:

- Es acetilè, Mossén, crec que sigui que es a dins d'aquest forat, a barrejat aigua amb carbur. La reacció fa aquest olor tan característica, com d'all. I el gas que en resulta és acetilè, que es molt tòxic i inflamable. Suposo que el que buscava, era la mort per asfíxia, i tapant el forat amb branques, evitava que el gas sortís. Sigui qui sigui qui està allà dins, dubto molt que sigui viu.

El Mossén es va mirar el forat. Era una obertura a terra, al peu de la torre, no era molt gran i amb prou feines hi podria entrar un home. Es tractava d'una de les cisternes del castell, construïda per emmagatzemar aigua de pluja i abastir els habitants del la fortificació d'aigua. Segur que no es van imaginar mai un propòsit tan funest.

De cop el Mossén es va començar a descordar la sotana, es va treure la samarreta interior que portava a sota i se la va embolicar, tapant-se la boca com si fos un bandoler.

- Però que feu! No pensareu entrar allà dins, veritat? Es molt perillós, encara no ha esbandit prou la concentració de gas, hem d'esperar una estona.

Però el Mossén, ja anava amb pas decidit cap a l'entrada de la cisterna, on va posar de seguida mig cos, deixant que les cames li pengessin fora. Era fosc, i l'única font de llum era el mateix forat que feia d'entrada i que estava casi tot tapat pel cos del Mossén, que palpava nerviosament en la foscor, apartant restes de branques. A la fi va tocar quelcom que li va semblar un peu, i una mica més enllà el que li va semblar una cama. Els segons se li feien eterns, el aire viciat, les llàgrimes als ulls i els crits llunyans del apotecari, des de fora, dient-li que sortís abans no fos massa tard. I llavors, amb la determinació de

saber que el seu temps s'esgotava, va agafar el turmell d'aquell cos quiet, i va començar a estirar amb tota la seva força, fins aconseguir treure el cos de la cisterna.

El Mossén es va apartar del forat i va començar a buscar aire pur que respirar, lluny d'aquell malson de fosc i ferum. Mentre, el senyor Josep va arrossegat el cos més lluny del forat, i va posar-li la ma al coll i després l'oïda prop de la boca, buscant algun signe de vida.

Era un home jove, no devia tenir més de 25 anys. Ben semblant i amb uns cabells llargs i rossos, pentinats enredera, molt a la moda dels intel·lectuals d'aquells dies. Semblava que estigues adormit i tranquil, però tenia la pell d'un to gris i els llavis morats.

El Mossén, una mica recuperat però tossint es va acostar:

- Es viu?

- Té pols, però molt dèbil.

- Llavors es viu, no? Encara es podria salvar? Jo puc carregar-lo a lloms fins el poble i allà podria fer venir el metge de Matarò...

- Em sap greu, però es qüestió d'hores o minuts que aquest home mori. Vos ja heu fet més del que es podia demanar, traient-lo d'aquell forat. El cor li batega, si, però fa massa que l'aire pur no li arriba als pulmons i al cervell. Hem temo que el mal està fet.

I en efecte, al poc de dir això, el jove va morir, el seu cor va deixar de bategar i tan sols va quedar el seu cos, com a testimoni d'una vida, que ja no hi era.

Els dos homes van seure a terra, al costat del mort. De la butxaca de la jaqueta, en sortia un sobre i un llibre, els van agafar. Al sobre hi havia una carta de comiat i al final de tot una frase, que deia "Si la sort m'es adversa, sempre hi haurà una muntanya on estimbar-me". El llibre, era un llibre de poemes, amb el títol "Esplets d'ànima jove", i l'autor Josep Anton Isern. El llibre i la carta, els havia escrit la mateixa persona. Al cap d'una estona de silenci, va ser el senyor Josep qui va dir:

- Haurem de fer alguna cosa, donar part a les autoritats. Avisar l'Alcalde i l'Agutzil. Haurà de venir el jutge de Matarò i aixecar el cadàver. Al cap i a la fi, ha estat un suïcidi... - pensava en veu alta mes que enraonar amb el Mossén.

El Mossén no deia res, els seus ulls anaven del forat al mort i del mort a la carta que tenia entre les mans. Es va aixecar i va guardar la carta a la butxaca de la sotana. Es va espolsar la pols de la roba i va dir:

-Crec que això del suïcidi, podria quedar entre nosaltres.

- Que voleu dir , Mossén?

- Ja ho heu sentit, aquest jove podria haver mort involuntàriament, asfixiat al ficar-se en aquest forat, per accident. Ja sabeu com van les coses, als suïcides, no els deixen ser enterrats al cementiri, acaben a la fossa comuna. Aquest bon noi, va venir a mi buscant ajuda i no vaig ser capaç de donar-se'l en vida, que menys que ho intenti en la mort, faré tot el que estigui en les meves mans per garantir-li el descans.

- Entenc Mossén que estigueu afectat, fins i tot entenc que us podeu sentir responsable o culpable si voleu dir-ho així. Però vos no l'heu ficat pas en aquell forat, ni li heu tapat l'entrada amb branques. Aquest pobre jove, va decidir llevar-se la vida i vos no podíeu fer res per evitar-ho.

- Cert que no podia fer res per evitar-ho, però ara si tinc una oportunitat per ajudar-lo.

- Però mentir, Mossén, en veritat voleu pagar aquest preu?

- Aquest preu? Aquest preu? - El Mossén se li va inflar el pit, i va començar a respirar de manera accelerada - Sabeu la quantitat de culpa dels altres que acumulo a les meves esquenes? Confessions de pecats, furts, enganys i misèries personals. Tots els que entren al confessional, en surten alliberats de la seva culpa, descarregant en mi els seus pecats i jo els redimeixo de la seva culpa amb una penitència. I aquest pobre desgraciat, que va venir a mi, sense buscar cap perdó. Que només va venir per preparar-se per trobar-se amb l'altíssim amb l'ànima neta. Perquè tot i llevar-se la vida, mereix el meu ajut, tan o més que tota la resta de miserables que poblen aquesta terra.

- O sigui, que si el que em preguntés és si estic disposat a mentir davant de les autoritats, per poder donar-li sepultura i salvar-li l'ànima. La meua resposta es ferma, i es sí, estic disposat a viure amb aquesta culpa sobre les meves esquenes.

I dit això es va girar i va fer unes passes cap al barranc que donava al mar. El farmacèutic estava perplex pel que acabava de sentir, per la profunditat de l'ànima d'un home al que creia conèixer, però que si li acabava de revelar en tota la seva profunditat. Es va acostar poc a poc al Mossén fins que va estar al seu costat. I mirant aquell mar blau i infinit, li va posar la ma a la espatlla.

- Podeu comptar amb mi, Mossén, junts compartirem aquesta carrega.

FI

Capità Haddock